

ALLE- * Middagpauzedienst 23 maart 2022 *

DAG- Voorganger: kandidaat Ruth Six (Amsterdam)

KERK Thema: *Blijven hopen, tegen de klippen op* n.a.v. Romeinen 5: 1-5

Waar heb jij je ogen op gericht? Waar wordt je aandacht door opgeëist? Waar laat je je door leiden?

Als je er een hedendaags managementboek op naslaat, vind je al snel een antwoord: zichtbaar resultaat. Dát moet je voor ogen houden, dáár moet je actief naartoe werken.

Je stelt een *realistisch* doel, maakt een *haalbare planning* en voert deze *procedureel* uit. Voilà, daar is je succes. *SMART* wordt dit in managementtaal genoemd. Maak je doelen **Specifiek, Meetbaar, Acceptabel, Realistisch** en **Tijdsgebonden**. [Dé formule tot resultaat](#).

Dat resultaatgerichte heeft te maken met verlangen naar zekerheid. We willen graag de controle houden, de touwtjes in handen hebben, om zo onze toekomst zeker te stellen. En dat doet zich niet alleen maar voor op je werk, school of studie. Ook in ons persoonlijk leven kennen we die gerichtheid op zichtbaar resultaat: voldoende leuke dingen doen, goede relaties, een gelikte *socialmedia*-pagina, *likes*.

Tegelijkertijd realiseren we ons dat die gerichtheid op zichtbaar resultaat, vaak allesbehalve een hobbelvrije en begaanbare weg is. Steeds weer merken we dat we de touwtjes niet in handen hebben. Onze ogen worden getrokken naar al die gebeurtenissen die pijnlijk laten zien dat het leven niet *te maken* valt. Wellicht schieten gelijk de beelden van de oorlog in je hoofd, maar het kunnen ook beelden van persoonlijke situaties zijn. En ook deze beelden kunnen onze aandacht volledig beheersen. De beelden kunnen je verlammen. We voelen ons machteloos.

Waar zijn je ogen op gericht? Waar laat je je door leiden?

Het fragment uit Paulus' brief aan de Romeinen gaat ook over de vraag waar je ogen op gericht zijn; waar je je door laat leiden. Ook en misschien wel juist als omstandigheden ingewikkeld zijn.

In het Rome van die tijd was er sprake van een echte eercultuur; prestige, een succesvol huishouden, retorisch talent en een goed netwerk, dat was waar het om draaide. In de christelijke gemeente in Rome speelde dit ideaal ook. Met een discussie over wie de sterkste was en dus de meeste eer verdiende als gevolg. Naast die onderlinge onvrede, was er ook sprake van tegenslagen, weerstand.

Geloof in God, en de hoop die daarmee gepaard gaat, kan op de achtergrond raken. Het levert geen eer op, geen zichtbaar resultaat, en het lost ook geen tegenslagen op, toch?

Paulus zet het perspectief van die tijd, en ook van onze tijd, volledig op z'n kop. Laat je niet leiden door het verlangen naar eer, naar zichtbaar resultaat, en laat je ook niet ontmoedigen door moeilijke omstandigheden. Nee, er is iets wat hier bovenuit stijgt, wat eraan vooraf gaat.

God wil in vrede met ieder mens leven, schrijft Paulus. En dat geeft hoop. Hoop om zelfs in elendige omstandigheden te blijven volhouden. Houd die hoop vast!

[Maar over welke hoop heeft Paulus het hier?](#) Wat is dat dan, vrede met God, dat het leidt tot hoop?

Paulus bedoelt niet alleen maar de hoop op een koninkrijk ergens ver weg, een leven bij God na ons leven. En ook geen fijn gevoel van rust, waar-

in je alle moeilijke dingen negeert, een soort 'high' zijn.

Nee, het is hoop midden in de ellende. Hoop als Gods liefde die zich voortdurend naar de mens toe beweegt. Liefde die oog heeft voor het gebrokene. Die liefde van God, schrijft Paulus, is door de Heilige Geest in ons hart uitgestort. En wil zo ook in ons werken.

En de vruchten van de Geest, zijn geen SMART - specifieke, meetbare, acceptabele, realistische, tijdsgebonden doelen.

Nee, het gaat om geduld, liefde, blijdschap, vrede, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. En die zijn niet te meten. Maar ze veranderen wel compleet je perspectief. **Je kijkt niet naar het resultaat, maar met de ogen van liefde.**

Een priester zei eens dat de grootste fout van het christendom is dat het is teruggebracht tot de regel *'heb je naaste lief als jezelf, en God boven alles.'* Moraliteit kan niet teruggebracht worden tot een gefixeerde code. Leven als christen gaat veel meer om een houding zegt deze priester. Een houding waarin je oog hebt voor degene op je pad voor wie je iets kunt betekenen. Je voelt je geroepen om iets te doen. Niet vanuit wat 'hoort', maar vanuit de persoon die jouw pad kruist. Als een daad van liefde, die je in beweging zet iets voor die ander te betekenen.

Voor mij is broeder [Christian de Chergé](#) daarin een groot voorbeeld. Hij leefde in moeilijke omstandigheden een leven in en uit liefde.

Eind vorige eeuw woonde hij met een klein groepje andere broeders in een klooster in Algerije, een overwegend islamitisch land. Ze zetten zich met volle inzet in voor de dorpsgemeenschap waar hun klooster bij hoort. Door oplopende spanningen tussen de plaatselijke bevolkingsgroepen en het optreden van terroristische groepen, worden christenen vervolgd. Ook de broeders in het kloosters worden bedreigd. Broeder Christian en de andere broeders be-

sluiten om ondanks de dreiging de gemeenschap in liefde te blijven dienen. Het evangelie, de woorden uit de bijbel inspireren hen.

Er is een film over deze broeders gemaakt, *les hommes et des dieux*. Daarin zie je hoe ze onder toenemende spanning God, als bron van liefde, blijven zoeken. Uiteindelijk vallen de broeders in handen van een terroristische groep en worden ze vermoord. Na hun dood wordt het testament gevonden van Christian de Chergé. Daarin schrijft hij vol liefde over de moslims onder wie hij mocht werken. Hij spreekt zijn dank en liefde uit voor zijn vrienden en zijn familie, maar hij eindigt met zijn dank en adieu voor zijn moordenaar. Hij schrijft: **'en ook jou, mijn vriend van het laatste ogenblik. Je zult niet geweten hebben wat je deed. Ja, deze dank en dit adieu zijn ook gericht tot jou in wie ik het gezicht van God zie. Mogen wij, als God het wil, elkaar als gelukkige moordenaars weerzien in het paradijs.'**

Christian de Chergé roept ons op om ons niet te laten leiden door angst, maar te leven uit liefde, om zelfs het gezicht van God te zien in iemand die ons naar het leven staat. Dat schuurt enorm, juist nu de nieuwsberichten over dood en oorlog ons dagelijks bezighouden. En toch: **ook nu worden we opgeroepen te leven van de liefde, die onze blik verandert.**

En dat geeft de moed om vol te houden, weer door te gaan. Om straks weer het begijnhofje uit te stappen, de wereld in, niet alleen gericht op zichtbaar resultaat of binnenkomende nieuwsberichten, maar met je ogen open voor die ander op jouw pad, die vriend of vriendin die even een berichtje nodig heeft, die dakloze die wel een kopje koffie kan gebruiken, die eenzame buurman die graag een praatje maakt. Het opent je ogen, voor de hoop, en het opent harten voor liefde.

Houd vol, want zelfs als er niets meer klopt, klopt het hart van God.

Amen

